

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 287/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Л.Т. из Д., кога заступа Б.Н., адвокат из П., против туженог Л.в. д.о.о. из Б., кога заступа Б.В., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3267/14 од 08.10.2014.године, у седници већа одржаној дана 23.09.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3267/14 од 08.10.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Првог основног суда у Београду П1 3306/10 од 28.04.2010.године, усвојен је тужбени захтев и поништена одлука туженог од 19.09.2000.године, којом је тужиоцу престао радни однос код туженог због неоправданог изостајања са посла у трајању од 5 радних дана узастопно и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3267/14 од 08.10.2014. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена делимична пресуда.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу одредби члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09, 53/13-УС) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама) и налази да ревизија није основана.

У поступку доношења другостепене одлуке, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном

поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона учињене пред другостепеним судом, на коју се ревизијом неосновано указује. Побијана одлука је јасна, потпуна и непротивуречна, садржи довољне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду од 01.07.1997.године на радном месту руководиоца општих послова продаје. Одлуком туженог од 01.09.2000.године тужиоцу је престао радни однос због престанка потребе за његовим радом услед економских промена код туженог. Наведена одлука је поништена делом правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П1 506/2000 од 06.09.2006.године. Одлуком директора туженог од 19.09.2000.године тужиоцу је престао радни однос код туженог због неоправданог изостанка са посла у трајању од 5 радних дана узастопно, на основу члана 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима уз образложење да се након отказа радног односа од 01.09.2000.године тужилац 12 дана није појављивао на раду код туженог иако је отказни рок износио 30 дана и био је у обавези да у наведеном периоду до 01.10.2000.године испуњава радне обавезе. Такође је утврђено да је тужилац до 12.09.2000.године свакодневно долазио на рад, да му је канцеларија више дана била закључана, а кључеви одузети и да му је директор након доношења одлуке о отказу 01.09.2000.године рекао да више не долази на посао. Поводом нове одлуке туженог о отказу уговора о раду тужиоцу 07.03.2001.године покренут је поступак пред Четвртим општинским судом у Београду за поништај отказа, који је прекинут до окончања предметне парнице.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком одлучено поништајем одлуке о отказу радног односа од 19.09.2000.године и враћањем тужиоца на рад.

Према члану 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ 55/96) важећем у периоду доношења спорне одлуке, запосленом престаје радни однос независно од његове воље отказом уговора о раду, од стране послодавца ако је неоправдано изостао са посла 5 радних дана узастопно, односно 7 радних дана са прекидима у току 3 месеца. У овом случају се ради о престанку радног односа независно од воље запосленог. Неопходан услов да би изостајање са посла у одређеном трајању представљало основ престанка радног односа јесте неоправданост одсуства са рада, која подразумева и постојање свести запосленог да је његово понашање недозвољено. Оправданост се не оцењује према формалним већ стварним мерилима и испитује се у сваком конкретном случају. Тужилац према околностима овог случаја није испољио вољу да више не ради, нити је уопште имао сазнање да његово изостајање са рада води престанку радног односа, будући да му је радни однос већ био отказан одлуком туженог од 01.09.2000.године и конклюдентним радњама (оне могућавањем уласка у канцеларију, одузимањем документације ...) и изричитом изјавом директора стављено до знања да више не треба да долази на посао. Тужилац у таквој ситуацији није био у обавези да ради и његов изостанак са посла од 13.09.2000.године се не може окарактерисати неоправданим. Стога нису били испуњени законски услови за престанак радног односа на основу члана 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима. Код оваквог стања без значаја су наводи

ревизије о пропустима суда код утврђивања конкретног дана престанка радног односа по овом основу.

Неосновано се ревизијом оспорава и одлука о враћању тужиоца на рад због нове одлуке туженог о престанку радног односа тужиоца од 07.03.2001.године. Реинтеграција запосленог је законска обавеза по утврђењу незаконитости отказа. Накнадни отказ послодавца и законитост нове одлуке туженог од 07.03.2001. године су предмет друге парнице, која је без значаја за одлуку у овом поступку.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**